

Росната капка и розата

Една росна капчица падна в сърцето на една роза и там легна и заспа.

Слжнцето тъжмо се бе скрило и новия месец висеше на небето. Но неговия сребжрен рог бе тжй тжничек, че едва пушаше светлинка вжрху земята.

Росната капчица се разбуди изплашена. Розовата и постелка бе започнала да се сжбира около нея; листенцата на розата се прилепиха едно до друго.

— Аз сжм затворена, — почна да вика росната капчица, — елате ми ни помощ! Аз не мога да виждам звездите! Орехче, пеперудке, пчелице, елате и ме освободете!

Но всички спеха джлбоко и не я чуха. Капчицата след тоя отчаян вик остана затворена в своята розова тжмница. Сладка розова миризма я приспа наново.

Когато росната капчица бе паднала в розата, една зла орисница летеше около цветето.

Това бе горещият южен вятжр, слуга на слжнцето и враг на росата. Слжнцето го остави след себе си, за да може да духа над росната капчица и да я унищожи.

Но ношта бдеше, както майка гледа над своите спящи деца. Тя рече на розата да завие росната капчица добре в безопасност дори до утрото.

И когато се яви утрото, западния вятжр пропжди топлият южен вятжр, розата откри листчетата си, и росната капка се сжбуди прясна и прохладна.

— Чудя се, защо розата бе тжй враждебна спрямо мене и защо ме бе затворила през ношта? — рече си тя.

Росната капчица не знаеше именно защо бе станало всичко това.

От английски Г. П.